

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules per a créixer (III)

La crida a progressar, créixer, avançar, continua viva, amb tons d'urgència des de tots els àmbits de la vida. Com diem, s'ajunten les dues crides: una llançada des de la societat, afectada per la crisi, com a invitació a reconstruir i a progressar; i una altra que ens arriba des de l'Església, necessitada ella mateixa de creixement, com a Regne de Déu en el món. Per a comprendre bé un i un altre creixement li preguntem a Jesús, que en els evangelis ha respost àmpliament a la nostra inquietud.

La nostra idea de l'avanç i del progrés social és positiva: parlant en general, aquest progrés inclou l'assoliment de «valors socials», com ara la justícia, la igualtat, l'atenció als febles, la millora del nivell de vida, el desenvolupament de la ciència i de la tècnica, etc. (Una altra cosa és determinar quins valors tenen prioritat, segons ideologies). Ara bé, de fet, tant en el sentit econòmic com en el polític i fins i tot en el cultural, el que importa és el compte de resultats. Es valoren els programes i plans segons la seva eficàcia. Les revisions periòdiques serveixen per a corregir i introduir mesures que assegurin l'èxit esperat i programat.

Tot i així, sembla que Jesús, quan parla del creixement de l'Església, en això de l'eficàcia desitja canviar la nostra mentalitat. La manera de pensar dels seus interlocutors era la mateixa que la nostra. Per a ells i per a nosaltres el que cal asse-

gurar és l'eficàcia controlada, tenir suficient poder com per a dominar la situació, trobar el mètode, els sistemes que permetin garantir, segons els nostres càlculs, el resultat esperat. Així, per exemple, el que «és dolent» ha de treure's del mig. El fet que existeixin realitats dolentes entre nosaltres significa un fracàs; cal intervenir, extirpant i millorant el sistema. Igualment, la planificació correcta exigeix un punt de partida ferm i fort. Només així cal esperar un creixement efectiu.

Tot forma part de la lògica elemental que regeix el progrés humà. ¿Per què no aplicar aquesta lògica al creixement de l'Església, avui precisament quan som més conscients que mai de la nostra

capacitat per a dominar i canviar la realitat? Qui es negui a aplicar aquesta lògica del creixement serà per ignorància o per por dels canvis en els mètodes, el llenguatge, els instruments, l'estil...

Res d'això té a veure amb les paraules i les accions de Jesús. Ell sí que ens demana que acoïm la gran novetat que porta Ell mateix. Aquesta novetat radical és l'afirmació de la gràcia, l'acció d'amor gratuït que Ell introdueix en el món per a la seva salvació. Ni aquest món, ni menys encara l'Església, no ens pertanyen, no som els seus amos omnipotents.

Certament, som cridats a millorar el món i contribuir al creixement de l'Església. Però som enviats a fer-ho com a servents. I un servent, el primer que ha de fer és aprendre i assimilar els criteris, l'estil propi del Senyor, la manera com ell treballa i tracta la humanitat. Llavors aquell amor gratuït que va introduir en la nostra història es convertirà en l'únic model, l'única manera com podrem fer avançar el món i créixer l'Església.

El que sí que quedarà envellit seran aquelles previsions de domini, control i eficàcia que només serveixen per a projectes curts i per a portar endavant plans humans. Un progrés que amb prou feines deixa albirar un petit indici del que significa la veritable salvació.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aportacions eclesials a la Bioètica: el Kennedy Institute (I)

Des del seu naixement la Bioètica compta amb aportacions eclesials destacables (entenent la comunitat eclesial àmplia, no únicament la magisterial). Vegem algunes d'elles.

El primer centre universitari de Bioètica va néixer de la mà del professor Hellegers a la Universitat jesuïta de Georgetown, amb l'acord del seu rector, el P. Robert Henle sj.

Com relata el P. Francesc Abel, el dia 1 d'octubre de 1971 es va inaugurar oficialment, després d'uns mesos de funcionament —des de l'1 de juliol del mateix any— l'anomenat Joseph and Rose Kennedy Institute for the Study of Human Reproduction and Bioethics —més endavant anomenat i conegut com Kennedy Institute.

L'Institut va obrir les seves portes el primer de juliol del mateix any. Les característiques que des del començament es volen promoure des de l'Institut desporten certa incredulitat en els mitjans de comunicació, sorpresos pel fet que l'ètica com a diàleg ecumènic amb les ciències entrés per la porta gran en una universitat i, encara més, en una universitat catòlica. Entre els membres del Consell de l'Institut, presidit per l'Honorable Sargent Shriver, hi havia el professor de Teologia Moral de la Universitat Pontifícia Lateranense, Bernard Häring; el professor de Religió de Princeton, Paul Ramsey; el professor de Genètica de Stanford University, Joshua Lederberg; i el Premi Nobel Jacques Monod, director de l'Institut Pasteur de París. (...).

Hellegers va desitjar ferventment el diàleg de la teologia moral cristiana en general i catòlica en particular (...). Les converses amb teòlegs, bisbes i cardenals, li van confirmar que el diàleg bioètic, d'iniciativa secular, havia de superar l'escull del rerefons científic i teològic que impedia la mútua comprensió. L'escolta selectiva o les conclusions lògiques per a uns, no ho eren per a altres, si no feien un autèntic esforç en aprofundir les qüestions científiques dels teòlegs i les qüestions teològiques dels científics.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

Palabras para crecer (III)

La llamada a crecer, medrar, avanzar, sigue viva, con tonos de urgencia desde todos los ámbitos de la vida. Como decimos, se juntan las dos llamadas: una lanzada desde la sociedad, afectada por la crisis, como invitación a reconstruir y a progresar; y otra que nos llega desde la Iglesia, necesitada ella misma de crecimiento, como Reino de Dios en el mundo. Para comprender bien uno y otro crecimiento le preguntamos a Jesús, que en los evangelios ha respondido sobradamente a nuestra inquietud.

Nuestra idea del avance y del progreso social es positiva: hablando en general, este progreso incluye el logro de «valores sociales», como la justicia, la igualdad, la atención a los débiles, la mejora del nivel de vida, el desarrollo de la ciencia y de la técnica, etc. (Otra cosa es determinar qué valores tienen prioridad, según ideologías). Ahora bien, de hecho, tanto en el sentido económico como en el político e incluso en el cultural, lo que importa es la cuenta de resultados. Se aprecian los programas y planes según su eficacia. Las revisiones periódicas sirven para corregir e introducir medidas que aseguren el éxito esperado y programado.

Sin embargo parece que Jesús, cuando habla del crecimiento de la Iglesia, en esto de la eficacia desea cambiar nuestra mentalidad. La manera de pensar de sus interlocutores era la misma que la nuestra. Para ellos y para nosotros lo que hay que asegurar es la eficacia controlada, tener suficiente poder como para dominar la situación, hallar el método, los sistemas que permitan garantizar, según nuestros cálculos, el resultado esperado. Así, por ejemplo, lo que «es malo» debe quitarse de en medio. El hecho de que existan realidades malas entre nosotros significa un fracaso, hay que intervenir extirpando y mejorando el sistema. Igualmente la planificación correcta exige un punto de partida firme y fuerte. Sólo así cabe esperar un crecimiento efectivo.

Todo forma parte de la lógica elemental que rige el progreso humano. ¿Por qué no aplicar esta lógica al crecimiento de la Iglesia, hoy precisamente cuando somos más conscientes que nunca de nuestra capacidad para dominar y cambiar la realidad? Quien se niegue a aplicar esta lógica del crecimiento será por ignorancia o por miedo a los cambios en los métodos, el lenguaje, los instrumentos, el estilo...

Nada de esto tiene que ver con las palabras y las acciones de Jesús. Él sí nos pide que acojamos la gran novedad que trae consigo. Esta novedad radical es la afirmación de la gracia, la acción de amor gratuito que introduce Él mismo en el mundo para su salvación. Ni este mundo, y menos la Iglesia, nos pertenecen, no somos sus amos omnipotentes.

Ciertamente somos llamados a mejorar el mundo y contribuir al crecimiento de la Iglesia. Pero somos enviados a hacerlo como siervos. Y un siervo, lo primero que ha de hacer es aprender y asimilar los criterios, el estilo propio del Señor, la manera como él trabaja y trata a la humanidad. Entonces aquel amor gratuito que introdujo en nuestra historia se convertirá en el único modelo, la única manera como podremos hacer avanzar el mundo y crecer la Iglesia.

Lo que sí quedará envejecido serán aquellas pretensiones de dominio, control y eficacia que sólo sirven para proyectos cortos y para llevar adelante planes humanos. Un progreso que apenas deja entrever un pequeño atisbo de lo que significa la verdadera salvación.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Comunicat de nomenaments

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés Soriano, amb data de 10 de juliol de 2020, informa dels següents nomenaments parroquials:

- **Mn. Ramon M. Bosch Vendrell**
—Rector de la Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera
—Rector de la Parròquia de Sant Pere de Monistrol de Montserrat
- **Mn. Xavier Sobrevia Vidal**
Rector de la Parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern
- **Mn. Juan Antonio Vargas Salas**
Rector de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels
- **Mn. Javier Sánchez García**
Rector de la Parròquia de Santa Maria de Salas de Viladecans
- **Mn. Javier Ojeda Ortiz**
—Rector de la Parròquia de Sant Martí de Torrelles de Llobregat
—Adscrit amb facultats de vicari de les Parròquies de Sant Vicenç Màrtir i Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts
- **Mn. Mario Pardo Hernansanz**
—Rector de la Parròquia de Sant Cristòfol de Begues
—Rector de la Parròquia de Sant Joan d'Olesa de Bonesvalls
—Vicari de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels
- **Mn. Jordi Tres Bosch**
—Rector de la Parròquia de Sant Pere de Gelida
—Rector de la Parròquia de Sant Miquel de Castellví de Rosanes
—Rector de la Parròquia de Sant Llorenç de Sant Llorenç d'Hortons
- **Mn. Rafael Maroto Cifuentes**
Adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià del Prat de Llobregat

- **Mn. Jordi Mondragón Bricullé**
Vicari de les Parròquies de Sant Pere i Sant Pau i Mare de Déu de la Mercè del Prat de Llobregat
- **Mn. Carles Muñoz Pérez**
—Rector de la Parròquia de Santa Maria de Piera
—Rector de la Parròquia de Sant Pere dels Hostalets de Pierola
—Rector de la Parròquia de Sant Bartomeu de Vallbona d'Anoia
—Rector de la Parròquia de Sant Salvador de Cabrera d'Anoia
—Rector de la Parròquia de Sant Pere de Màger
—Rector de la Parròquia de Santa Maria de la Llacuna
- **Mn. Joan Ramon Bullit Guasch**
—Rector de la Parròquia de Sant Esteve d'Ordal
—Rector de la Parròquia de Sant Pau de Sant Pau d'Ordal (Subirats)
—Rector de la Parròquia de Sant Pere d'Avinyó de Cantallops (Avinyonet del Penedès)
—Rector de la Parròquia de Santa Magdalena del Pla del Penedès
—Rector de la Parròquia de Sant Andreu de Puigdàlber

ALTRES INFORMACIONS

Han estat acceptades les peticions de jubilació canònica següents:

- **Mn. Celestino Bravo Nieto**, fins ara rector de la Parròquia de Santa Maria de Salas de Viladecans
- **Mn. Joaquim Rius Adell**, fins ara rector de la Parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

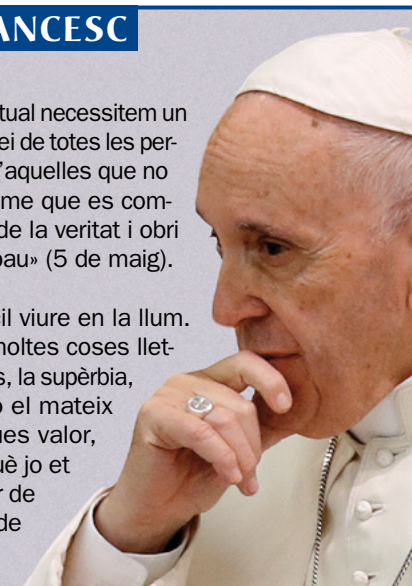

@Pontifex: «La paraula “feina” apareix a la Bíblia per descriure l'activitat creadora de Déu: “Déu havia acabat la feina que havia fet” (Gn 2,2). Déu lliura aquesta activitat a l'home: la feina és la vocació de l'home» (1 de maig).

@Pontifex: «La crisi és un moment per escollir. Aquesta pandèmia és un moment de crisi social. Com reaccionar? Amb la perseverança, el silenci, la fidelitat a Déu, a les decisions preses. El moment de crisi és com passar pel foc per fer-se fort» (2 de maig).

@Pontifex: «A la crisi actual necessitem un periodisme lliure al servei de totes les persones, especialment d'aquelles que no tenen veu; un periodisme que es compromet amb la cerca de la veritat i obri vies de comunió i de pau» (5 de maig).

@Pontifex: «No és fàcil viure en la llum. La llum ens fa veure moltes coses lletges dins nostre: els vicis, la supèrbia, l'esperit mundà. Però el mateix Jesús ens diu: “Tingues valor, deixa't il·luminar perquè jo et salvo”. No tinguem por de la llum de Jesús!» (8 de maig).

Jornada i funeral en memòria dels difunts de la pandèmia

Dissabte 25 juliol, a les 20 h, a la Catedral de Sant Llorenç, el bisbe Agustí Cortés presidirà l'eucaristia, pregant per les víctimes de la Covid-19 a la diòcesi. D'aquesta manera acolim al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat la proposta de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola de celebrar una jornada pels afectats de la pandèmia a cada diòcesi.

Aquesta eucaristia s'oferirà per l'etern descans dels difunts i el consol i esperança dels seus familiars, i també per donar gràcies a Déu pel treball i el sacrifici realitzat per tantes persones durant el temps de la pandèmia, pregant d'una manera especial per la nostra gent gran i les residències d'ancians. Serà ocasió a més per demanar a Déu la llum, comunió

i entrega fraterna davant la crisi social i econòmica provocada per la pandèmia i el confinament.

Aquesta jornada en record i pregària pels difunts serà diocesana en el sentit que a totes les esglésies del bisbat, el mateix dia 25 o el diumenge 26, es pregarà per aquesta intenció, però no suposa una convocatòria d'assistència multitudinària a la celebració que tindrà lloc a la catedral, pels mateixos límits d'aforament que tenen els temples en la situació de pandèmia que encara vivim.

Així doncs, cada parròquia —on ja s'han anat celebrant misses de difunts per a les famílies que ho han demanat— s'hi podrà unir espiritualment, incorporant unes pregàries especials, redactades per la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia.

Iniciativa en l'Any Laudato si'

El passat 24 de maig va fer cinc anys de la publicació de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc. Per aquest motiu, la setmana que acabava en aquell VII Diumenge de Pasqua, es va celebrar la *Setmana Laudato si'*. La sorpresa va ser quan el mateix papa Francesc, en la seva allocució després de la pregària del Regina Coeli, va anunciar tot un any dedicat a aquesta encíclica: «Gràcies a la iniciativa del Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Integral, la *Setmana Laudato si'* que acabem de celebrar es convertirà en un Any especial d'aniversari de la *Laudato si'*, un any especial per reflexionar sobre l'encíclica.»

En aquest marc, el Moviment Catòlic Mundial pel Clima, que treballa dins l'Església catòlica per curar la nostra casa comuna, promou un curs online per esdevenir «Animador Laudato si'». El curs comença el 20 de juliol i durant un període de cinc setmanes hi haurà uns mòduls d'aprenentatge. Per a més informació, podeu adreçar-vos al [web del Moviment Catòlic Mundial pel Clima](#).

Els bisbes de la Tarraconense al nostre bisbat

Dimecres 15 de juliol, els bisbes de les deu diòcesis amb seu a Catalunya van realitzar la seva reunió final de curs a la Casa de l'Església, seu del Bisbat de Sant Feliu. Habitualment es reuneixen a Salardú per tancar el curs

amb uns dies de treball i de convivència. Enguany, per la situació causada per la pandèmia, van haver de canviar el format i es van reunir només un dia. Van poder assistir-hi tots excepte el bisbe Salvador Giménez de Lleida.

AGENDA

► **Eucaristia de final de curs a la Casa de l'Església.** El proper divendres 24 juliol, a les 8.30 h, tindrà lloc a la capella de la seu diocesana, l'eucaristia amb els treballadors i voluntaris de la Casa en la qual, amb el bisbe Agustí, donem gràcies del curs transcorregut, a les vígiles de les vacances estivals.

► **La pastoral vocacional i els seminaris es reuneixen.** El proper 21 de juliol, pel matí i de manera telemàtica, es reuneixen els rectors i formadors dels seminaris presents a Catalunya, i en un segon moment, els delegats de pastoral vocacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC), santa Margarida, vg. i mr.; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dimecres [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Mag-

dala), deixeblla de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.

23. □ Dijous [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida de Suècia, rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, màrtirs.

24. ■ Divendres [Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31,10-13 / Mt 13,18-23]. *Urgell:* ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys màrtirs. Sant Xarbel Makluf, prev.; santa Cristina, vg. i mr.; sant Víctor, mr.

25. ■ Dissabte [Fets 4,33;5,12. 27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya.

26. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: 13,44-46)]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

Diumente XVI de durant l'any (A)

COMENTARI

El jull i el blat han de conviure junts

Davant de moltes injustícies és possible que la nostra reacció sigui la de voler eliminar, d'una forma o altra, els malfactors. No sé si sempre aquesta reacció és fruit d'un desig de justícia. Però el que sí està clar és que Déu té molta més paciència. Ens ho diu la primera paràbola d'avui (i la seva explicació): *Voleu que anem a collir-lo?* [el jull]. *No ho feu pas: si collieu el jull, potser arrencaríeu també el blat.* I després diu: *A la fi del món el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès.* Cal, doncs, esperar fins a la fi dels temps; serà llavors l'hora del judici. Ara, no. Ara hem de tenir paciència. Ara el que ens toca és ser com *el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de farina i espera, fins que tota ha fermentat.* O com un *gra de mostassa que és la més petita de totes les llavors, però es fa més gran que totes les hortalisses.* També aquí cal esperar que la llavor vagi creixent i la massa fermentant.

En aquest sentit la primera lectura ens dona una gran lliçó: *Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.* No podem arrencar de seguida els pecadors perquè aquests poden canviar i convertir-se. Hem de ser justos com ho és Déu i tenir paciència. Pau ens diu que *nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal però és l'Esperit qui es posa en lloc nostre i intercedeix a favor del poble sant tal com Déu vol.* Hem d'escoltar l'Esperit per a saber què hem de demanar, per saber com hem d'actuar segons el que Déu realment vol. Mirem-nos primer a nosaltres: No siguem jull sinó bon blat, llevat que fermenti la massa del món, però no judiquem ni condemnem mai ningú. Tractem tothom com ho fa Déu: amb tota consideració.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat vindran / a fer vos homenatge i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull?» Ell els respongué: «Això ho ha fet algú que em vol mal.» Els mossos li digueren: «Voleu que anem a collir-lo?» Ell els diu: «No ho feu pas: si collieu el jull, potser arrencaríeu també el blat.» Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: «colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?». Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arracad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero»».